

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

č. j. 13 Co 745/2024 - 501

výrok dne 18. 8. 2025

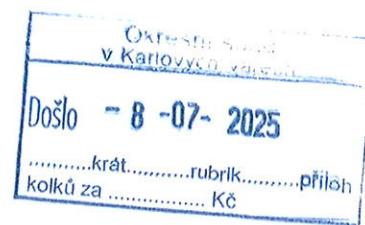
výrok dne

a je vykonatelné dnem 16. 8. 2025 - výrok II.

V Karlových Varech

26. 08. 2025

ine

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Hejdukové a soudců JUDr. Hany Zemanové a Mgr. Jiřího Novotného v právní věci

žalobce:

Karel Červený, narozený dne 22. 4. 1964
bytem Dominínská 624/32, 150 00 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D.
sídlem Malostranské náměstí 5/28, 118 00 Praha

proti

žalované:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Páskem, Ph.D.
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 26. 6. 2024, č. j. 18 C 156/2021-373

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění takto:

Nahrazuje se projev vůle žalované, souhlas s uzavřením smlouvy se žalobcem, o bezúplatném převodu pozemků, v tomto znění:

- a) Česká republika jednající Státním pozemkovým úřadem, IČO 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „Převádějí“)

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

a

- b) Karel Červený, narozený dne 22. 4. 1964, bytem Dominínská 624/32, 150 00 Praha 5 (dále jen „Nabyvatel“)

uzavírají tuto Smlouvu o převodu pozemků:

1. Převádějíci je vlastníkem pozemků parc. č. 540/1 o výměře 50 630 m², parc. č. 540/2 o výměře 77 783 m² a parc. č. 540/8 o výměře 44 345 m², vše v k. ú. Horní Blatná, obec Horní Blatná, dle geometrického plánu č. 695-6/2025 ověřeného Ing. Františkem Štípkem, oprávněným zeměměřičským inženýrem a odsouhlaseného Katastrálním úřadem pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, (dále společně jen „Pozemky“).
 2. Geometrický plán č. 695-6/2025 ze dne 26. 3. 2025 je nedílnou součástí smlouvy o převodu pozemků a tohoto rozsudku.
 3. Převádějíci tímto převádí bezúplatně do vlastnictví Nabyvatele Pozemky se všemi právy a povinnostmi, součástmi a s příslušenstvím. Nabyvatel pozemky v tomto rozsahu do svého výlučného vlastnictví přijímá.
 4. Nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu do vlastnictví nabyvatele vznikl na základě zákona č. 229/1991 Sb., v platném znění, a rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 25. 3. 2005, č. j. PÚ 113/91/7.
 5. Touto smlouvou bude vypořádán nárok Nabyvatele částkou ve výši 364 826,06 Kč.
 6. Nabyvatel prohlašuje, že jeho nárok, který má být touto smlouvou vypořádán, dosud vypořádán nebyl.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 102 337,20 Kč, a to k rukám jeho právního zástupce, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně napadeným rozsudkem nahradil projev vůle žalované, a to její souhlas s uzavřením smlouvy se žalobcem o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 540/1 a parc. č. 540/2 v k. ú. Horní Blatná, obec Horní Blatná, zapsaných na LV č. 10002 u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrálního pracoviště v Karlových Varech (výrok I) a žalované uložil zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 49 788 Kč (výrok II).
2. Žalobce se svou žalobou domáhal jako osoba oprávněná podle ust. § 4 zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, uspokojení restitučního nároku zděděného po otci Janu Červeném za nevydaný nemovitý majetek v k. ú. Velká Chuchle na základě rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 25. 3. 2005, č. j. PÚ 113/91/7.
3. Žalobcem zvolené náhradní pozemky parc. č. 540/1 a parc. č. 540/2 v k. ú. Horní Blatná nebyly žalovanou zařazeny do veřejné nabídky pozemků určených žalovanou oprávněným osobám. Oba pozemky byly v katastru nemovitostí evidovány jako trvalý travní porost. Žalovaná nesouhlasila s jejich bezúplatným převodem na žalobce z důvodu, že byly v platném územním plánu obce Horní Blatná z roku 2004 dotčeny veřejně prospěšnými stavbami, a to veřejným parkovištěm u komunikací na Boží Dar, novou trafostanicí a založením vleků, tj. byly určeny k realizaci vleku v rámci lyžařského areálu, a proto byly vyloučeny z převodu podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012, o Státním pozemkovém úřadu. Dále žalovaná namítala, že pozemek parc. č. 540/1 tvoří funkční celek s rodinným domem na pozemku parc. č. 314, kdy částečně slouží jako zahrada tohoto rodinného domu. Žalovaná dále namítala,

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

že pozemky se nachází v ploše smíšené rekreace, tzn. nejsou primárně určeny k zemědělskému obhospodařování. O pozemky měla zájem obec Horní Blatná, chtěla je získat směnou za jiné své pozemky pro účel rozvoje obce v souvislosti s budováním přístupové komunikace do rozvojové zóny „Sever“.

4. Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování k závěru, že oba náhradní pozemky převést lze, neboť jsou zemědělsky využitelné a jsou na ně poskytovány zemědělské dotace. Podle soudu prvního stupně nasvědčuje pro jejich možné vyloučení z převodu pouze připravovaný nový územní plán obce Horní Blatná, ale ten nebyl dosud schválen, a proto prozatím překážku převoditelnosti pozemků nepředstavuje. Vzhledem k uvedenému žalobě vyhověl a pozemky žalobci v celé jejich výměře vydal.
5. Žalovaná napadla rozsudek soudu prvního stupně v zákonné lhůtě odvoláním. Soudu prvního stupně vytýkala, že se nedostatečně vypořádal s její argumentací zpochybňující převoditelnost pozemků. Poukazovala na zjištění, že v plánovaném územním plánu obce Horní Blatná se navrhuje na předmětných pozemcích veřejně prospěšné stavby, a to VD1 – napojení plochy Z7 na ulici Komenského, VD5 – propojení Krušnohorské lyžařské magistrály na Potůčky a VD26 – Krušnohorská cyklistická magistrála – cyklostezka nové komunikace. Soud prvního stupně se podle žalované odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu, když se navrhovanou změnou územního plánu nikterak nezabýval a pouze uzavřel, že navrhovaný územní plán Horní Blatné není v současné době schválený. Má za to, že náhradní pozemky požadované žalobcem v k. ú. Horní Blatná jsou vyloučené z převodu dle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012, o Státním pozemkovém úřadu, neboť jsou v obou územních plánech, tj. stávajícím i připravovaném, dotčeny veřejně prospěšnými stavbami, které směřují k rozvoji sportovního využití veřejnosti, a proto nejsou k náhradní restituci vhodné. Dále namítala, že soud prvního stupně zcela pominul její argumentaci vztahující se ke zjištění, že obec Horní Blatná dne 29. 4. 2021 požádala o směnu části těchto pozemků za účelem vybudování přístupové komunikace do rozvojové zóny „Sever“ a nezabýval se tím, komu náleží na převod předmětných pozemků lepší právo, zda žalobci vzhledem k jeho restitučnímu nároku, anebo obci Horní Blatná. Dále vyčítala soudu prvního stupně, že se nevypořádal s její argumentací o funkčním spojení pozemku parc. č. 540/1 se stavbou rodinného domu na pozemku parc. č. st. 314 v k. ú. Horní Blatná. Nesouhlasila s tím, že soud prvního stupně pominul, že uvedené pozemky tvoří jádrovou zónu připravované CHKO Krušné hory a že se částečně nacházejí v ploše RS — rekreace smíšená. Navrhovala změnu napadeného rozhodnutí tak, aby žaloba byla zamítnuta.
6. Žalobce podal k odvolání žalované vyjádření. Namítal, že požadované náhradní pozemky představují zemědělské pozemky (louky a pastviny) a jsou na ně poskytovány zemědělské dotace. Navrhoval potvrzení napadeného rozhodnutí.
7. Odvolací soud ve věci nařídil dvě ústí jednání. Při prvním jednání za podmínek ust. § 213 o. s. ř. zopakoval listinné důkazy vztahující se k otázce převoditelnosti žalobcem zvolených náhradních pozemků, jež byly provedeny před soudem prvního stupně, a dospěl k závěru, že žalované lze přisvědčit, že soud prvního stupně se s námitkami žalované vztahujícími se k otázce převoditelnosti žalobcem zvolených náhradních pozemků vypořádal velmi nedostatečně. Žalobce po seznámení se s uvedeným stanoviskem odvolacího soudu, ve snaze předejít v zájmu efektivy řízení kasací napadeného rozsudku soudu prvního stupně, nechal zpracovat geometrický plán, jímž z původně požadovaných náhradních pozemků parc. č. 540/1 a parc. č. 540/2 nechal oddělit části, jichž se překážky převoditelnosti namítané žalovanou dle ust. § 6 zák. č. 530/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, netýkaly, a jako náhradní pozemky k uspokojení svého restitučního nároku nadále požadoval již jen tyto části původně zvolených pozemků. S ohledem na délku doby neuspokojení restitučního nároku žalobce odvolací soud s takovým postupem souhlasil.
8. Odvolací soud ve vztahu k žalobcem nově požadovaným pozemkům odděleným geometrickým

- plánem doplnil za podmínek ust. § 213 a § 120 o. s. ř. dokazování s cílem postavit najisto, že se jedná o pozemky, jež nejsou dotčeny veřejnými stavbami ani jinými zákonem či judikaturou vymezenými překážkami převoditelnosti. Město Horní Blatná jako příslušný orgán ve smyslu ust. § 6 zák. č. 530/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, k dotazu odvolacího soudu sdělilo, že nově oddělené pozemky požadované žalobcem jako náhradní nejsou vyloučeny z převodu podle ust. § 6 téhož zákona a obec nemá o tyto pozemky zájem, má zájem jen o část nově vzniklé parc. č. 540/5, která se má stát dle nového územního plánu součástí veřejně prospěšné stavby. S ohledem na argumentaci žalované, že jedním z důvodů nepřevoditelnosti parc. 540/1, a to i po jejím rozdělení geometrickým plánem žalobce, má být funkční spojení pozemku se stavbou rodinného domu na pozemku parc. č. st. 314 v k. ú. Horní Blatná, provedl odvolací soud důkaz náhledem do příslušné katastrální mapy a ortomapy k. ú. Horní Blatná, kde žádnou funkční souvislost nově vzniklé parc. 540/1 se stavbou rodinného domu na pozemku parc. č. st. 314 nezjistil, proti čemuž ani zástupce žalované při jednání neměl žádné námítky.
9. Obě strany doložily odvolacímu soudu vlastní ocenění žalobcem požadovaných náhradních pozemků po rozdělení geometrickým plánem. Rozdíl byl v částce 2 943,29 Kč, což souviselo s rozdílným oceněním porostů na pozemku parc. č. 540/2. Žalobce sdělil, že prohlašuje nesporným ocenění náhradních pozemků, jak ho doložila znaleckým posudkem žalovaná, tj. v částce 364 826,06 Kč. Oba účastníky odvolací soud vyzval ke sdělení, zda v mezidobí nedošlo ke změně v rozsahu neuspokojeného restitučního nároku žalobce. Žalobce sdělil, že aktuální výše jeho neuspokojeného restitučního nároku činí s přihlédnutím k tomu, že byl aktuálně uspokojen Krajským soudem v Praze jeho restituční nárok v rozsahu částky 311 412,94 Kč, celkem 1 337 231,81 Kč. Žalovaná sdělila, že neuspokojený nárok žalobce uznává ve výši toliko 180 765,80 Kč, avšak k této částce dospěla započtením původní ceny požadovaných náhradních pozemků v tomto řízení před jejich rozdělením geometrickým plánem v částce 1 193 181,35 Kč, nikoli v hodnotě uplatněné po rozdělení pozemků žalobcem, kdy hodnota žalobcem požadovaných náhradních pozemků činí toliko 364 826,06 Kč. Při kalkulaci s touto cenou náhradních pozemků v tomto řízení přečerpání restitučního nároku žalobce nehrozí.
 10. Odvolací soud po doplnění dokazování přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení (ust. § 212, § 212a o. s. ř.), zhodnotil listinné důkazy obsažené ve spise a dospěl k závěru, že poté, co žalobce uplatňuje jako náhradní již jen pozemky, které nechal oddělit geometrickým plánem, specifikované ve výroku tohoto rozsudku, nelze pokládat odvolání žalované za důvodné.
 11. Při přezkumu napadeného rozsudku soudu prvního stupně byl odvolací soud veden premisou, že smyslem a účelem restitučních zákonů je snaha alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových křivd, přičemž ke splnění účelu a cíle restitucí je zejména nutné interpretovat restituční zákony ve vztahu k oprávněným osobám co nejvstřícněji, jak bylo v minulosti opakovaně připomínáno Ústavním soudem (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1088/12 či nález sp. zn. I. ÚS 755/06).
 12. Podle dnes již konstantní judikatury Nejvyššího soudu se žalobce může domáhat vydání či převodu konkrétních náhradních pozemků, které si sám vybere, a to i když tyto pozemky neprošly veřejnou nabídkou žalované, bude-li prokázáno, že žalovaná se chovala vůči nároku žalobce liknavě a s libovůlí (rozhodnutí Velkého senátu Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008 sp. zn. 28 Cdo 808/2008).
 13. V posuzovaném případě bylo mezi stranami nesporné, že žalobce byl oprávněnou osobou podle § 11 zákona o půdě. Žalovaná od počátku řízení uznávala, že její postup při uspokojování jeho restitučního nároku byl liknavý a svévolný, jak to konstatovaly i soudy v jiných řízeních, jež byla ohledně restitučního nároku žalobce mezi účastníky vedena. V době rozhodování odvolacího soudu nebyla mezi stranami sporná ani cena ve výroku tohoto rozsudku

specifikovaných náhradních pozemků a nebyl spor ani potud, že jejich cena nepřekračuje aktuální hodnotu restitučního nároku žalobce. Spor mezi účastníky byl toliko v otázce vhodnosti dotčených náhradních pozemků k bezúplatnému převodu na žalobce.

14. Žalovaná nesouhlasila s rozdělením pozemků geometrickým plánem a její námitky směřovaly z větší části proti převoditelnosti pozemků na žalobce bez ohledu na jejich rozdělení. Procesní postup spočívající v rozdělení pozemků v průběhu řízení a nahrazení souhlasu žalované s převodem jen těch částí pozemků, jichž se netýkaly překážky převoditelnosti, je však vyššími soudy aprobevován. Potud odvolací soud odkazuje na aktuální judikaturu Ústavního soudu, který ve svém nálezu ve věci sp. zn. II. ÚS 1778/21 ze dne 25. 10. 2021 na základě stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. Pl. ÚS-st. 54/21, překonal právní názor vyjádřený v nálezu sp. zn. III. ÚS 3804/19 ze dne 5. 1. 2021 a dospěl k závěru, že rozhodnou-li obecné soudy v řízení o nahrazení projevu vůle povinné osoby k bezúplatnému převodu náhradního pozemku na oprávněnou osobu podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě), na základě k rozsudku přiloženého geometrického plánu, nepostupují ultra vires, nýbrž poskytují ochranu právu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
15. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce omezil v průběhu řízení svou žalobu jen na náhradní pozemky specifikované ve výroku tohoto rozsudku, posuzoval odvolací soud převoditelnost jen těchto oddělených pozemků.
16. Při posuzování vhodnosti pozemku k převodu oprávněné osobě jako pozemku náhradního (§ 11a odst. 1 zákona o půdě) je nutno hodnotit, zda převodu nebrání zákonné výluky uvedené v ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zák. č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, či zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (NS sp. zn. 28 Cdo 1568/2011 ze dne 15. 7. 2011), zda převod pozemku není z jiného důvodu zapovězen zákonem (NS sp. zn. 28 Cdo 393/2019 ze dne 27. 3. 2019), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (NS sp. zn. 28 Cdo 592/2013 ze dne 12. 12. 2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (NS sp. zn. 28 Cdo 2462/2014 ze dne 18. 9. 2014 a sp. zn. 28 Cdo 3240/2018 ze dne 16. 1. 2019), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (NS sp. zn. 28 Cdo 2364/2017 ze dne 14. 11. 2017 a sp. zn. 28 Cdo 4447/2017 ze dne 6. 12. 2017). Tato hlediska je přitom třeba zkoumat vždy se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání (popřípadě pro nevydání) každého takového pozemku posuzovat zcela samostatně, byť s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní věci (NS sp. zn. 28 Cdo 5045/2015 ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 220/2005 ze dne 26. 4. 2007). V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2430/2016, Nejvyšší soud dále uzavřel, že je na soudu, aby v každé jednotlivé věci vždy s ohledem na její konkrétní okolnosti posoudil, zda pozemky vybrané oprávněnou osobou jako náhradní, jsou pro uspokojení jejího restitučního nároku vhodné, a to ke dni vyhlášení jeho rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o. s. ř.).
17. Nově oddělené pozemky specifikované ve výroku tohoto rozsudku nejsou ve stávajícím ani v připravovaném územním plánu dotčeny veřejně prospěšnými stavbami, obec Horní Blatná výslovně na dotaz odvolacího soudu sdělila, že o tyto pozemky nemá zájem, argumentace žalované o funkčním spojení pozemku parc. č. 540/1 se stavbou rodinného domu na pozemku parc. č. st. 314 v k. ú. Horní Blatná byla vyvrácena snímkem z katastrální mapy a ortomápy, z nichž vyplynulo, že se jedná o vzdálené pozemky bez jakékoli funkční souvislosti. Restituce náhradních pozemků v CHKO se řídí stejnými pravidly jako restituce jinde, s ohledem na specifické podmínky ochrany přírody. Sama skutečnost, že náhradní pozemky tvoří jádrovou zónu připravované CHKO Krušné hory, jejich převoditelnost na žalobce nezpochybňuje. Podle ust. § 6 odst. 1 písm. f) zák. č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby toliko pozemky v národních přírodních památkách, v národních přírodních rezervacích a v I. a II. zónách národních parků, tedy nikoli v chráněné krajinné oblasti, kde se předmětné pozemky požadované aktuálně žalobcem mají dle žalované nacházet.

Ani námitka, že se tyto pozemky částečně nacházejí v ploše RS - rekreace smíšená, jejich převoditelnost bez dalšího nezpochybňuje.

18. Odvolací soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že náhradní pozemky specifikované ve výroku tohoto rozsudku vybrané žalobcem jako náhradní jsou pro uspokojení jeho restitučního nároku vhodné.
19. Odvolací soud tudíž pokládá rozsudek soudu prvního stupně co do základu za věcně správný a zákonný, za podmínek ust. § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil toliko žalobcem zvolené náhradní pozemky, a to tak, že nahradil projev vůle žalované – souhlas s převodem pozemků parc. č. 540/1 o výměře 50 630 m², parc. č. 540/2 o výměře 77 783 m² a parc. č. 540/8 o výměře 44 345 m², vše v k. ú. Horní Blatná, obec Horní Blatná, oddělených geometrickým plánem ověřeným oprávněným zeměměřičským inženýrem a odsouhlaseným katastrálním úřadem, který je nedílnou součástí smlouvy o převodu pozemků i tohoto rozsudku.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1, 2 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce byl ve věci procesně úspěšný, a proto mu přísluší právo na plnou náhradu nákladů řízení. Co se týče náhrady nákladů právního zastoupení, odvolací soud pokládá za tarifní hodnotu sporu hodnotu vydávaných náhradních pozemků, tj. v daném případě částku 364 826,06 Kč. Soud prvního stupně při stanovení náhrady nákladů právního zastoupení žalobce vyšel z ust. § 9 odst. 3 písm. b) a. t., tj. sazbu mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby stanovil v částce 2 500 Kč. Jelikož se však žalobce do výroku o nákladech řízení neodvolal, nemohl odvolací soud v souladu se zásadou zákazu reformace in peius uložit žalované, která podala odvolání, hradit na nákladech řízení před soudem prvního stupně více, než kolik žalobci přiznal soud prvního stupně. Odvolací soud proto přiznal žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně stejnou částku, jakou mu přiznal tento soud, tj. částku 49 788 Kč.
21. Náhradu nákladů právního zastoupení žalobce v odvolacím řízení však již odvolací soud přiznal žalobci v sazbě mimosmluvní odměny vycházející z tarifní hodnoty sporu v částce 364 826,06 Kč, tj. v sazbě 9 780 Kč za úkon, a to za 4 úkony právní služby (písemné vyjádření žalobce k odvolání žalovaného ze dne 19. 8. 2024, účast právního zástupce žalobce na 2 jednáních u odvolacího soudu, písemné vyjádření žalobce ze dne 30. 5. 2025), to vše spolu s režijními paušály 2 x 300 Kč a 2 x 450 Kč dle aktuálního znění advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2025, celkem 40 620 Kč, a náhradu cestovného právního zástupce žalobce k nařízeným soudním jednáním na trase Praha - Plzeň a zpět osobním automobilem s průměrnou spotřebou 6,3 l/100 km při ceně benzínu Natural 95 35,80 Kč dle vyhl. č. 373/2024 Sb., tj. celkem 3 036 Kč, to vše s DPH 21%, což činí 52 823,76 Kč. Jelikož žalobce uplatnil na náhradě nákladů odvolacího řízení toliko 52 549,20 Kč, byla mu přiznána tato částka. Celkem tak bylo žalobci za řízení před soudy obou stupňů přiznáno na náhradě nákladů řízení 102 337,20 Kč. Tuto částku uložil odvolací soud žalované uhradit k rukám právního zástupce žalobce (ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.) do tří dnů od právní moci rozsudku (ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za podmínek ust. § 237 o. s. ř. přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím soudu prvního stupně.

Plzeň 10. června 2025

JUDr. Iva Hejduková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

